

[Statsministeren]

jeg kan bekræfte har forandret sig efter den nye udvikling, der er kommet også i fagbevægelsen.

Må jeg så i øvrigt, i det omfang det interesserer Folketingets medlemmer naturligvis, understrege én ting, som er fantastisk afgørende: Fru Hanne Severinsen var den første til at nævne det, og fru Lone Dybkjær nævnte det bagefter, spørgsmålet om forældremyndighed, og det er fædres rettigheder i de tragiske situationer, vi kender så mange eksempler på.

Jeg vil gerne sige både til fru Lone Dybkjær og til fru Hanne Severinsen, at det arbejde, der foregår i dag i Justitsministeriet, tages meget, meget alvorligt, og jeg er glad for, at det er blevet nævnt i denne sammenhæng i dag. Jeg kender mange eksempler, og jeg tror, de to indlæg, både fru Hanne Severinsens og fru Lone Dybkjærs, er begrundet i, at vi alle ved, at vi her er helt ude på kanten af så fundamentale menneskelige følelser og ofte tragiske situationer, at vi er nødt til at sige til os selv: Med hensyn til den lovgivning, vi har i dag, og den måde, hvorpå vi håndterer spørgsmålet om forældremyndighed, skal vi i højere grad kunne undgå de tragiske hændelser, som børn jo får varige ridser og men af, og derfor afventer jeg ligesom de to talere med spænding og stor interesse det arbejde, der skal komme fra Justitsministeriet.

Til fru Lone Dybkjærs bemærkning om det internationale vil jeg blot føje til: Hvor ville det dog være spændende, hvis vi på den store conference i Beijing, i FN-arbejdet, i vores eget ulandsarbejde og i forhold til Østeuropa-arbejdet fik sat endnu mere fokus på ligestillingsaspektet. Derfor var jeg glad for udviklingsministerens understregning af, at når vi konkret udmønter vores østeuropæiske samarbejde, skal det aspekt meget stærkere frem.

Uanset Folketingets manglende interesse vil jeg fortsætte mit indlæg ...

Anden næstformand (Grove):

Det er statsministeren, der har ordet.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

... og dermed også gøre et par bemærkninger til fru Merethe Due Jensens indlæg. Der blev sagt, at kvalifikationerne skal stå forrest. Jeg er ganske enig. Derfor er det også utrolig vigtigt, at regeringens og Folketingets indsats for at højne kvalifikationerne uddannelses-

mæssigt for kvinder på arbejdsmarkedet får så høj en prioritet, som det nu har fået.

Over for fru Birgitte Husmark vil jeg gerne understrege, at regeringen ikke har nedprioriteret det nordiske samarbejde, heller ikke på ligestillingsområdet, tværtimod har vi faktisk lagt utrolig megen vægt på, at det arbejde også i europæisk sammenhæng får en meget, meget stærk placering.

Så vil jeg slutte med en enkelt bemærkning om titlen på dette års rapport fra Ligestillingsrådet, »Vejen videre«, og sammenstille det lidt med den første titel: »Godt begyndt«. Jeg så en artikel for nylig i det økonomiske tidsskrift »The Economist«, som havde en omtale af en ny vejforbindelse derovre i Baltikum, man lidt humoristisk kaldte »Via Dolorosa«.

Når vi skal give svaret på, hvad der ligger i titlen »Vejen videre«, er det ikke »Via Dolorosa«. Det er, at når man når frem til næste kendemærke på vejen, er der et nyt skilt, hvor der står: Hertil er man så nået med adskillige kilometers fart i det konsekvente, vedholdende ligestillingsarbejde, først og fremmest for de mange kvindegrupper, som vi i dag har talt om. Vi har gjort mere for de mange arbejdsløse kvinder, de mange kvinder i lavtlønsfagene, de mange kvinder ude i samfundet, som ikke på kortere sigt har de samme avancementsmuligheder, men nu og her har kolossalt brug for opmærksomhed og forbedring i deres hverdag.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg var da glad for, at statsministeren også var optaget af fædrenes rettigheder, som faktisk er et problem.

Til ministeren for udviklingsbistand vil jeg sige, at også jeg er meget optaget af de mange fædres problem og af, at de ikke i samme grad tager del i pasning af børnene og i samme grad udnytter deres orlovsmuligheder.

Udviklingsbistandsministeren efterlyste et andet håndtag. Det, som vi fra Venstres side ser som et håndtag, er, at man diskuterer disse ting i sammenhæng med arbejdsmarkedet, som er for stift, og som gør, at mændene føler, at de måske ikke får en karrieremulighed, hvis de forsvinder på orlov. Hvis vi kunne få nogle mere fleksible arbejdstider og i det hele taget vænne os til, at vi i forskellige faser af vores liv arbejder på forskellige tidspunkter og i forskel-